

Arrest

nr. 238 409 van 10 juli 2020
in de zaken RvV X / IV en RvV X/ IV

In zake: 1. X
 2. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. ZAMANI
Frans Gasthuislaan 33
1081 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften dat X en X , die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 14 december 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 26 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. ZAMANI, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste verzoekster, die verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 1 oktober 2018. Tweede verzoekster, die verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 8 oktober 2018.

1.2. Op 17 januari 2019 wordt eerste verzoekster gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is. Op 20 maart 2019 wordt tweede verzoekster gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is

1.3. Op 18 november 2019 neemt de commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van beide verzoeksters. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De bestreden beslissing t.a.v. eerste verzoekster, V.P. B.A., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van La Fria, gelegen in Tachira. Daar woonde u samen met uw moeder, A. A. P. Z. (X), uw tante J. A. P. Z. en uw grootmoeder die op 14 februari 2017 overleden is. De laatste vijf jaar werkte u als kok in een finca. In juli 2018 heeft u er zelf uw ontslag gegeven omdat de door u gevraagde opslag was geweigerd. Daarna heeft u niet meer gewerkt in Venezuela.

Op uw verjaardag op 13 juli 2017 kwamen leden van de paraco's een eerste keer naar uw huis en eisten dat u - net als andere inwoners van La Fria - geld zou geven aan hen opdat ze zich beter zouden kunnen bewapenen tegen de guerrilla, een andere rivaliserende groepering. U betaalde hen iedere maand. In het begin moest u hen maandelijks 1850 bolivar betalen. Indien u niet zou betalen, zouden ze u of uw moeder vermoorden. In augustus 2018 eisten ze minstens 150.000 peso. Eveneens in augustus 2018 lieten de paraco's u weten dat ze in het vervolg geen 150.000 peso meer wilden maar 310 dollar. Aangezien u geen dollars had, kon u dit niet meer betalen.

Op 13 september 2018 vloog u samen met uw moeder, A. A. P. Z. (X), van Venezuela naar Portugal om vervolgens naar België te vliegen. Op 1 oktober 2018 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in. Uw moeder was toen erg ziek waardoor ze pas op 8 oktober 2018 een verzoek indiende.

In geval van een eventuele terugkeer naar Venezuela vreest u de paraco's en ook de guerrilla die geld gingen innen bij de veehouders. Ook vreest u het smokkelen in Tachira.

Uw moeder haalt dezelfde problemen aan als u. U verklaart dat u haar bijna niets heeft verteld over de problemen omdat u haar niet ongerust wilde maken. Zo weet uw moeder wel dat u geld moest betalen doch ze weet niet hoeveel.

U legt volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart en een brief geschreven door uw zus C..

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient te worden geconcludeerd dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat nergens uit uw verklaringen noch uit de beschikbare informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat uw verklaarde asielmotieven ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Meer bepaald verklaart u door de paraco's te zijn afgeperst. Echter, uit uw verklaringen blijkt dat iedereen in de gemeenschap door hen werd afgeperst (CGVS, p. 15 & 17). Bovendien verklaart u geen politieke sympathieën te hebben of deelgenomen te hebben aan politieke activiteiten (CGVS, p. 10 & 24). Bijgevolg kan worden besloten dat de paraco's mensen - en dus ook u - louter om economisch gewin zouden hebben afgeperst.

Er moet worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring dat u van juli 2017 tot uw vertrek in september 2018 iedere maand in La Fria geld moest betalen aan de paraco's (CGVS, p. 15 & 23).

Hieromtrent moet worden gewezen op een aantal tegenstrijdigheden in de verklaringen in de vragenlijst van het CGVS die op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd ingevuld enerzijds, en uw verklaringen op het CGVS anderzijds.

Meer bepaald liet u in de betreffende vragenlijst die op 23 november 2018 werd opgemaakt, optekenen dat u op 3 juli van dat jaar een eerste keer bezoek kreeg van de paraco's die geld van u vroegen (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Op het CGVS daarentegen verklaart u dat de paraco's reeds geld van u eisten sinds 13 juli 2017 (CGVS, p. 15). Dit is een jaar eerder. Geconfronteerd met uw verklaring hieromtrent op de DVZ, antwoordt u dat het in 2017 was begonnen met het eisen van bolivars en dat ze in 2018 begonnen met pesos en dollars (CGVS, p. 15). Echter, hiermee is bovenstaande tegenstrijdigheid geenszins opgeheven.

Bovendien liet u in de vragenlijst optekenen dat de paraco's twee keer bij u thuis kwamen (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Echter, op het CGVS stelt u dat de paraco's elke maand gedurende meer dan één jaar naar uw huis kwamen om geld te vragen en bevestigt u dat ze zo meer dan 10 keer naar uw huis zijn gekomen (CGVS, p. 17 & 18). Geconfronteerd met uw verklaring op de DVZ dat ze maar twee keer naar uw huis zijn gekomen, antwoordt u "meermaals" (CGVS, p. 18). Echter, dit is een post factum verklaring die niet weet te overtuigen.

Bovenstaande tegenstrijdigheden betreffen de kern van uw asielrelaas en ondermijnen bijgevolg op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van de door u verklaarde problemen met de paraco's.

Bovenstaande vastgestelde ongeloofwaardigheid wordt bevestigd door fundamentele tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw moeder over de personen die jullie geld zouden hebben afgeperst. Meer bepaald verklaart u expliciet dat u enkel werd afgeperst door de paraco's doch niet door de guerrilla (CGVS, p. 16). Uw moeder daarentegen stelt dat jullie werden afgeperst door zowel de paraco's als door de guerrilla (CGVS moeder (X) dd. 20.03.2019, p. 12 & 13). Uw verklaringen dat u uw moeder bijna niets heeft verteld over de problemen omdat u haar niet ongerust wilde maken en dat ze wel wist dat jullie geld moesten betalen doch niet hoeveel (CGVS, p. 17), kunnen bovenstaande tegenstrijdigheid niet verschonen. Immers, zowel u als uw moeder verklaren dat uw moeder de personen die het geld kwamen innen, heeft gezien en uw moeder weet dat de paraco's en de guerrilla twee verschillende groeperingen betreffen (CGVS, p. 19 ; CGVS moeder, p. 12 & 14). Bijgevolg moet worden vastgesteld dat uw moeder wel degelijk in staat is om de twee groeperingen van elkaar te onderscheiden.

Bovendien stelt u dat ze steeds op zondag het geld kwamen innen (CGVS, p. 19), terwijl uw moeder verklaart dat de guerrilla op donderdag en de paraco's op zaterdag het geld kwamen innen (CGVS moeder, p. 12 & 13). Toen uw moeder werd gevraagd waarom ze er zo zeker van was dat de betaling op donderdag en zaterdag gebeurde, verklaart ze dat ze soms op donderdag een halve dag ging werken (CGVS moeder, p. 14). Geconfronteerd met uw verklaring dat u op zondag diende te betalen, antwoordt uw moeder opnieuw dat ze op zaterdag kwamen (CGVS moeder, p. 15). Echter, hiermee is bovenstaande tegenstrijdigheid niet opgeheven.

Ook moet worden opgemerkt dat u verklaart dat steeds dezelfde personen bij u het geld kwamen innen (CGVS, p. 20). Uw moeder daarentegen verklaart dat het varieerde wie het geld kwam afhalen. Zo was het soms een man, soms een jongen en soms waren het vrouwen, aldus uw moeder (CGVS moeder, p. 15). Ook deze tegenstrijdigheid is zwaarwichtig aangezien zowel u als uw moeder verklaren dat uw moeder de personen die het geld kwamen innen, heeft gezien (CGVS, p. 19 ; CGVS moeder, p. 14).

In verband met de brief die uw zus C. heeft geschreven en waarin ze vermeldt dat uw moeder analfabeet is, een verstandelijke beperking en een taalprobleem heeft en geen data van verjaardagen of leeftijden kan onthouden (zie administratief dossier), moet worden opgemerkt dat deze verklaringen van uw zus geen ander licht kunnen werpen op bovenstaande tegenstrijdigheden. Zo worden de verstandelijke beperking en het taalprobleem van uw moeder waarnaar C. in haar brief verwijst, nergens geëxpliciteerd. Bovendien gaat deze brief niet gepaard met een medisch attest waardoor het CGVS onmogelijk kan inschatten in welke mate de verklaringen van uw moeder daardoor worden beïnvloed. Het CGVS kan zich daarvoor enkel baseren op de brief van uw zus waarin wordt gesteld dat uw moeder het moeilijk heeft met bepaalde abstracte zaken zoals data, verjaardagen en leeftijden.

De bovenvermelde tegenstrijdigheden gaan evenwel niet over abstracte zaken. Deze gaan over de personen die geld kwamen opeisen en die door uw moeder werden gezien, over de groepen waartoe ze behoorden en die op basis van hun kledij konden worden herkend en over de dagen waarop dit gebeurde. Aangezien uw moeder de dagen waarop werd betaald linkt aan concrete gebeurtenissen – met name stelt uw moeder dat u op zaterdagmiddag thuiskwam, die dag de paraco's betaalde en de volgende dag weer ging werken en stelt ze dat ze op donderdag soms zelf een halve dag ging werken (CGVS moeder, p. 9, 12, 14 & 15) – kan dit bezwaarlijk worden beschouwd als een abstract gegeven. Daarenboven merkt het CGVS op dat het persoonlijk onderhoud van de moeder iets stroeвер liep doch nergens uit de notities van het persoonlijk onderhoud van uw moeder op het CGVS blijkt dat haar eventueel enigszins beperkte intellectuele capaciteiten een verklaring kunnen zijn voor bovenstaande tegenstrijdigheden. Uw moeder leek namelijk de vragen – heel soms na een herhaling van de vraag – te hebben begrepen, kon effectief antwoorden op de vragen en gaf op het einde van het persoonlijk onderhoud ook te kennen dat ze de vragen had begrepen (CGVS moeder, p. 19).

Omwille van het geheel aan bovenstaande vaststellingen heeft u uw verklaarde maandelijkse problemen met de paraco's van juli 2017 tot uw vertrek in september 2018 niet aannemelijk kunnen maken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. X).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Müslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische

overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde departementen, zoals onder meer de deelstaat Tachira waarvan u afkomstig bent. Tachira, grenzend aan Colombia in het zuiden kende in 2018 een moordcijfer van 81,4 per 100.000 burgers. Tachira wordt net zoals de rest van het land gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel. Verder komt ook rekrutering door criminele bendes en politieel geweld er veelvuldig voor.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela in het algemeen, en in Tachira in het problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er er actueel in Venezuela geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Tachira, Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing en beoordeling niet wijzigen. Immers, uw paspoort en uw identiteitskaart bevatten enkel gegevens over uw identiteit die niet onmiddellijk ter discussie staat.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat in het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw moeder A. A. P. Z. (X) eveneens wordt besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekster, P.Z.A.A., luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van La Fria, gelegen in Tachira.

De paraco's en de guerrilla eisten elk om de andere maand geld van uw dochter B. A. V. P. (18/19363) en van u. De paraco's kwamen op zaterdag langs en de guerrilla op donderdag. In geval van een eventuele terugkeer naar Venezuela vreest u om vermoord te worden door de paraco's of de guerrilla.

U legt volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart en een brief geschreven door uw dochter C..

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit de brief geschreven door uw dochter C. blijkt immers dat u een beperkte verstandelijke beperking heeft, dat u een taalprobleem heeft en dat geen data van verjaardagen en leeftijden kunt onthouden (document 3). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd uw dossier behandeld door een protection officer gespecialiseerd in kwetsbare profielen en werden de vragen aangepast.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u dezelfde asielmotieven aanhaalt als uw dochter B. A. V. P. (X) (CGVS, p. 12). Ook uw dochter B. A. V. P. (X) verklaart dat u dezelfde problemen aanhaalt als zijzelf in haar verzoek om internationale bescherming (CGVS dochter B. A. (X) dd. 17.01.2019, p. 17). U haalt geen andere asielmotieven aan.

Aangezien in het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw dochter B. A. V. P. (X) de beslissing is genomen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omwille van het ongegronde en ongeloofwaardig karakter van haar asielmotieven, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw dochter B. A. werd als volgt gemotiveerd:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient te worden geconcludeerd dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat nergens uit uw verklaringen noch uit de beschikbare informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat uw verklaarde asielmotieven ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Meer bepaald verklaart u door de paraco's te zijn afgeperst. Echter, uit uw verklaringen blijkt dat iedereen in de gemeenschap door hen werd afgeperst (CGVS, p. 15 & 17). Bovendien verklaart u geen politieke sympathieën te hebben of deelgenomen te hebben aan politieke activiteiten (CGVS, p. 10 & 24). Bijgevolg kan worden besloten dat de paraco's mensen - en dus ook u - louter om economisch gewin zouden hebben afgeperst.

*Er moet worden vastgesteld dat **er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring dat u van juli 2017 tot uw vertrek in september 2018 iedere maand in La Fria geld moest betalen aan de paraco's** (CGVS, p. 15 & 23).*

Hieromtrent moet worden gewezen op een aantal tegenstrijdigheden in de verklaringen in de vragenlijst van het CGVS die op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd ingevuld enerzijds, en uw verklaringen op het CGVS anderzijds.

Meer bepaald liet u in de betreffende vragenlijst die op 23 november 2018 werd opgemaakt, optekenen dat u op 3 juli van dat jaar een eerste keer bezoek kreeg van de paraco's die geld van u vroegen (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Op het CGVS daarentegen verklaart u dat de paraco's reeds geld van u eisten sinds 13 juli 2017 (CGVS, p. 15). Dit is een jaar eerder. Geconfronteerd met uw verklaring hieromtrent op de DVZ, antwoordt u dat het in 2017 was begonnen met het eisen van bolivars en dat ze in 2018 begonnen met pesos en dollars (CGVS, p. 15). Echter, hiermee is bovenstaande tegenstrijdigheid geenszins opgeheven.

Bovendien liet u in de vragenlijst optekenen dat de paraco's twee keer bij u thuis kwamen (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Echter, op het CGVS stelt u dat de paraco's elke maand gedurende meer dan één jaar naar uw huis kwamen om geld te vragen en bevestigt u dat ze zo meer dan 10 keer naar uw huis zijn gekomen (CGVS, p. 17 & 18).

Geconfronteerd met uw verklaring op de DVZ dat ze maar twee keer naar uw huis zijn gekomen, antwoordt u "meermaals" (CGVS, p. 18). Echter, dit is een post factum verklaring die niet weet te overtuigen.

Bovenstaande tegenstrijdigheden betreffen de kern van uw asielrelaas en ondermijnen bijgevolg op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van de door u verklaarde problemen met de paraco's.

Bovenstaande vastgestelde ongeloofwaardigheid wordt bevestigd door fundamentele tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw moeder over de personen die jullie geld zouden hebben afgeperst. Meer bepaald verklaart u expliciet dat u enkel werd afgeperst door de paraco's doch niet door de guerrilla (CGVS, p. 16). Uw moeder daarentegen stelt dat jullie werden afgeperst door zowel de paraco's als door de guerrilla (CGVS moeder (X) dd. 20.03.2019, p. 12 & 13). Uw verklaringen dat u uw moeder bijna niets heeft verteld over de problemen omdat u haar niet ongerust wilde maken en dat ze wel wist dat jullie geld moesten betalen doch niet hoeveel (CGVS, p. 17), kunnen bovenstaande tegenstrijdigheid niet verschonen. Immers, zowel u als uw moeder verklaren dat uw moeder de personen die het geld kwamen innen, heeft gezien en uw moeder weet dat de paraco's en de guerrilla twee verschillende groeperingen betreffen (CGVS, p. 19 ; CGVS moeder, p. 12 & 14). Bijgevolg moet worden vastgesteld dat uw moeder wel degelijk in staat is om de twee groeperingen van elkaar te onderscheiden.

Bovendien stelt u dat ze steeds op zondag het geld kwamen innen (CGVS, p. 19), terwijl uw moeder verklaart dat de guerrilla op donderdag en de paraco's op zaterdag het geld kwamen innen (CGVS moeder, p. 12 & 13). Toen uw moeder werd gevraagd waarom ze er zo zeker van was dat de betaling op donderdag en zaterdag gebeurde, verklaart ze dat ze soms op donderdag een halve dag ging werken (CGVS moeder, p. 14). Geconfronteerd met uw verklaring dat u op zondag diende te betalen, antwoordt uw moeder opnieuw dat ze op zaterdag kwamen (CGVS moeder, p. 15). Echter, hiermee is bovenstaande tegenstrijdigheid niet opgeheven.

Ook moet worden opgemerkt dat u verklaart dat steeds dezelfde personen bij u het geld kwamen innen (CGVS, p. 20). Uw moeder daarentegen verklaart dat het varieerde wie het geld kwam afhalen. Zo was het soms een man, soms een jongen en soms waren het vrouwen, aldus uw moeder (CGVS moeder, p. 15). Ook deze tegenstrijdigheid is zwaarwichtig aangezien zowel u als uw moeder verklaren dat uw moeder de personen die het geld kwamen innen, heeft gezien (CGVS, p. 19 ; CGVS moeder, p. 14).

In verband met de brief die uw zus C. heeft geschreven en waarin ze vermeldt dat uw moeder analfabeet is, een verstandelijke beperking en een taalprobleem heeft en geen data van verjaardagen of leeftijden kan onthouden (zie administratief dossier), moet worden opgemerkt dat deze verklaringen van uw zus geen ander licht kunnen werpen op bovenstaande tegenstrijdigheden. Zo worden de verstandelijke beperking en het taalprobleem van uw moeder waarnaar C. in haar brief verwijst, nergens geëxpliciteerd. Bovendien gaat deze brief niet gepaard met een medisch attest waardoor het CGVS onmogelijk kan inschatten in welke mate de verklaringen van uw moeder daardoor worden beïnvloed. Het CGVS kan zich daarvoor enkel baseren op de brief van uw zus waarin wordt gesteld dat uw moeder het moeilijk heeft met bepaalde abstracte zaken zoals data, verjaardagen en leeftijden. De bovenvermelde tegenstrijdigheden gaan evenwel niet over abstracte zaken. Deze gaan over de personen die geld kwamen opeisen en die door uw moeder werden gezien, over de groepen waartoe ze behoorden en die op basis van hun kledij konden worden herkend en over de dagen waarop dit gebeurde. Aangezien uw moeder de dagen waarop werd betaald linkt aan concrete gebeurtenissen – met name stelt uw moeder dat u op zaterdagmiddag thuiskwam, die dag de paraco's betaalde en de volgende dag weer ging werken en stelt ze dat ze op donderdag soms zelf een halve dag ging werken (CGVS moeder, p. 9, 12, 14 & 15) – kan dit bezwaarlijk worden beschouwd als een abstract gegeven. Daarenboven merkt het CGVS op dat het persoonlijk onderhoud van de moeder iets stroever liep doch nergens uit de notities van het persoonlijk onderhoud van uw moeder op het CGVS blijkt dat haar eventueel enigszins beperkte intellectuele capaciteiten een verklaring kunnen zijn voor bovenstaande tegenstrijdigheden. Uw moeder leek namelijk de vragen – heel soms na een herhaling van de vraag – te hebben begrepen, kon effectief antwoorden op de vragen en gaf op het einde van het persoonlijk onderhoud ook te kennen dat ze de vragen had begrepen (CGVS moeder, p. 19).

Omwille van het geheel aan bovenstaande vaststellingen heeft u uw verklaarde maandelijkse problemen met de paraco's van juli 2017 tot uw vertrek in september 2018 niet aannemelijk kunnen maken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat

een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. X).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. X). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch,

sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenschappelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde departementen, zoals onder meer de deelstaat Tachira waarvan u afkomstig bent. Tachira, grenzend aan Colombia in het zuiden kende in 2018 een moordcijfer van 81,4 per 100.000 burgers. Tachira wordt net zoals de rest van het land gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel. Verder komt ook rekrutering door criminele bendes en politieel geweld er veelvuldig voor.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela in het algemeen, en in Tachira in het problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er er actueel in Venezuela geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Tachira, Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing en beoordeling niet wijzigen. Immers, uw paspoort en uw identiteitskaart bevatten enkel gegevens over uw identiteit die niet onmiddellijk ter discussie staat.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat in het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw moeder A. A. P. Z. (X) eveneens wordt besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing en beoordeling niet wijzigen. Immers, uw paspoort en uw identiteitskaart bevatten enkel gegevens over uw identiteit die niet onmiddellijk ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat verzoeksters twee afzonderlijke beroepen hebben ingesteld met respectievelijk rolnummer RvV 240 711 en RvV X. Het al dan niet samenvoegen van twee zaken behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) (RvS 26 mei 2009, nr. nr. X). Gelet op het feit dat de verzoekschriften in beide beroepen identiek zijn en de tweede verzoekster zich wat haar vluchtmotieven en nieuwe elementen betreft, volledig baseert op de vluchtmotieven van eerste verzoekster en de door haar neergelegde documenten, oordeelt de Raad dat het aangewezen is in het belang van een goede rechtsbedeling om beide vorderingen samen te behandelen en te beslechten. Het komt dan ook gepast voor om beide vorderingen samen te voegen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert eerste verzoekster de schending aan van de Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29.07.1991), van artikelen 62 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht.

Zij ontwikkelt dit middel als volgt:

"Voormelde wetgeving vermeldt dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn. D.w.z. draagkrachtig en deugdelijk. Het CGVS is volledig ten onrechte de mening toegedaan dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoekster, omdat er tegenstrijdigheden zijn tussen de verklaringen van verzoekster en haar moeder. Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat niet redelijk is hierdoor het volledige asielrelaas van zowel de moeder van verzoekster als verzoekster zelf af te wijzen als ongeloofwaardig. Dit is niet redelijk, omdat deze tegenstrijdigheden te wijten zijn aan de beperkte verstandelijke capaciteiten van de moeder van verzoekster. Het feit dat de moeder van verzoekster een beperkte verstandelijke capaciteiten heeft blijkt duidelijk uit de vaststellingen van de protection officer (hierna afgekort als PO). Dit werd door de PO als volgt geformuleerd (zie gehoor CGVS d.d. 20.03.2019 p.19): "Opmerking SKI : Gezien de manier van antwoorden door VZ wordt vermoed dat VZ beperkte verstandelijke capaciteit heeft. Uit het geheel van de verklaringen van de moeder van verzoekster blijkt inderdaad dat zij zeer beperkte verstandelijke capaciteiten heeft. Aldus, is het niet redelijk het volledige asielrelaas van zowel de moeder van verzoekster als verzoekster zelf af te wijzen als ongeloofwaardig, omdat er een aantal tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen beide verklaringen. Verzoekster wenst dienaangaande op te merken dat dit trouwens vooraf middels een brief van haar zus Claudia aan het CGVS werd medegedeeld. Anderzijds, dient te worden opgemerkt dat de moeder van verzoekster het gevaar dat zij visueel heeft ervaren in Venezuela, hetwelk zeer aangrijpend was voor haar, wel degelijk medegedeeld aan het CGVS. Dienaangaande zijn de verklaringen van de moeder van verzoekster redelijk helder. Zo heeft zij uitdrukkelijk het hiernavolgende verklaard" en citeert vervolgens het gehoorverslag CGVS, p. 11.)"

Zij vervolgt haar betoog als volgt: *“Voormelde informatie die door de moeder van verzoekster werd gegeven komen wel degelijk overeen met de verklaringen van verzoekster en de objectieve bronnen aangaande actuele situatie in Venezuela. Vervolgens, is het aangewezen op te merken dat de gedetailleerde informatie zoals wanneer precies (welke dag van de week) het geld werd afgehaald en/of door welke groeperingen precies het geld werd afgehaald informatieën betreffen die kunnen worden onthouden door mensen met enige intellectuele capaciteit welke de moeder van verzoekster helaas niet heeft. Dit werd ook vastgesteld door de PO (zie gehoor d.d. 20.03.2019 p.19). Het CGVS is verder eveneens onterecht de mening toegedaan dat er geen willekeurig geweld heerst in Venezuela en dat dus verzoekster evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming status. Er dient te worden opgemerkt dat de afkomst van verzoekster evenwel niet wordt betwist in de bestreden beslissing. Het feit dat er momenteel wel degelijk een willekeurig geweld heerst in Venezuela blijkt duidelijk uit zeer recente berichtgevingen van de Verenigde Naties (hierna afgekort als VN), nl. op 20 maart 2019 heeft de VN op zijn website het hiernavolgende aangaande de veiligheidssituatie van Venezuela gemeld (stuk 3):*

“Expressing deep concern at the “magnitude and gravity of the human rights impact” of Venezuela’s current crisis, the UN High Commissioner for Human Rights (OHCHR) said on Wednesday that the country had become “a worrying destabilizing factor in the region.” Amid a protracted crisis from a faltering economy, political instability and violent anti-Government demonstrations, a technical team of five OHCHR staff members are currently touring the country, which rights chief Michelle Bachelet, described as “a positive first step”. She highlighted “dramatically” deteriorating “economic and social rights”, exacerbated by the recent electricity blackout and expressed concern about the “continued criminalization of peaceful protest and dissent”. The UN rights chief cited reports of numerous violations and abuses by security forces and pro-Government armed groups, including the excessive use of force, killings, arbitrary detentions, torture, threats and intimidation. She said her Office was continuing to investigate reports of “possible extrajudicial executions by security forces”, naming the Special Actions Force or FAES, as reportedly responsible for killing “at least 205 persons. A further 37 were reportedly killed in the course of January 2019 in Caracas”, she added. “It appears that some of these killings have followed a similar pattern. They take place during illegal house raids carried out by the FAES, which subsequently reports the death as resulting from an armed confrontation – although witnesses report the victims were unarmed,” said Ms. Bachelet. I am also concerned about increasing restrictions on freedom of expression and of the press in Venezuela,” she said, “and the allegations that the authorities have arbitrarily used the law against hatred, adopted in November 2017, to prosecute journalists, opposition leaders and anyone expressing dissenting opinions.” Divisions are exacerbating an already critical situation” the rights chief said, arguing that there was “a need for common agreement on a political solution by all stakeholders, with actions to improve a wide range of urgent human rights issues. I call on the authorities to take steps to demonstrate their real commitment to addressing the many challenging issues reported across the country.” eigen onderlijning).

Uit de bovenvermelde nieuwsberichtgevingen blijkt aldus duidelijk dat er wel degelijk willekeurig geweld heerst in Venezuela. De Verenigde Naties vermeldde voorts op 5 april 2019 als volgt: “Noting that the Venezuela refugee crisis will leave some 1.1 million children, returnees and people in-transit lacking protection and basic services across Latin America and the Caribbean (LAC) in 2019, the UN Children’s Fund (UNICEF) called on regional Governments to uphold their rights and protect unaccompanied, undocumented children. “UNICEF is encouraged by Governments’ efforts to jointly seek regional solutions to the challenges posed by largescale migration that are in line with international standards and national laws, such as the protocol adopted by Ecuador to protect uprooted children,” said María Cristina Perceval, UNICEF’s Regional LAC Director. However, she added, as the crisis inside Venezuela continues, migrants increase, and essential protection, healthcare and education services in host and transit countries, are suffering additional strain. Amid spiraling hyperinflation, shortages of basic goods, political turmoil, violence and persecution, almost 3.4 million Venezuelans have left the country to seek safety or a better life abroad, according to the Office of the UN High Commissioner for Refugees (UNHCR). A downward spiraling situation While more than 250,000 Venezuelans filed asylum claims last year, mostly in Latin America, many remain in an irregular situation, lacking guarantees to basic rights and exposed to exploitation and abuse. Meanwhile, uprooted children and families face challenges in regularizing their immigration status, which can impact an array of services, as well as early childhood development. Moreover, host countries lacking clear migration policies, put children at higher risk of discrimination, family separation, xenophobia and violence – with unaccompanied and separated children, pregnant women, nursing mothers and indigenous people at even greater risk. “Human rights standards call for States to allow children entry and registration as a precondition for carrying out initial protection assessment procedures,” stressed Ms. Perceval. “Even when they are unaccompanied and without official documentation, they should be immediately directed to specialized personnel, who can assess their

protection needs". In addition to providing States with valuable planning and budget information, UNICEF called registering children on the move "the first step in guaranteeing their rights". The agency has appealed for \$69.5 million to meet the needs of migrants across the LAC region. Braving floods, bandits and treacherous footpaths Despite Venezuela's official land-border closures with neighbouring Colombia and Brazil in February, thousands of people continue to flee daily, many risking their lives by wading across torrential rivers or facing exploitation and abuse by armed groups controlling treacherous pathways, according to UNHCR. Earlier in the week, security forces in both Venezuela and Colombia struggled to control some 46,000 desperate people who forced their way across the Simon Bolivar International Bridge border crossing. Moving in both directions, crowd-barriers were overturned as people risked being crushed or trampled by the crowd. Fortunately, no casualties were reported. UNHCR spokesperson, Andrej Mahecic, told reporters in Geneva that "the crowds were a result of the Tachira River swelling, which in turn is making crossings by foot even more dangerous than usual". Since 23 February, when the Venezuelan restrictions on border crossings were instituted, people have resorted to using muddy footpaths known as "trochas" and wading across the Tachira River to get to Cucuta where they work, study, and get medical attention, food and medicines unavailable at home. Thousands of others enter en-route to other Latin American countries. The Tachira is prone to flash floods and its strong current often carries logs and dead animals, while bandits and armed groups often prey on the refugees and migrants that use the trochas, according to UNHCR. "With heavy rain having swollen the river and flooded many of the footpaths, the only viable option for most Venezuelans was the bridge", he explained, adding that the situation illustrates the dangers of irregular cross-border movements by desperate people. Although river's current had temporarily subsided by mid-week, the onset of the rainy season means "crossings will continue to be highly dangerous".

De mensenrechten Council heeft in 41ste sessie van 24 juni –12 juli 2019 van het jaarlijkse rapport van de Hoge Commissaris van Verenigde Naties het hiernavolgende vastgesteld (stuk 5): "C. Excessive use of force and killings in the context of security operations 47. According to the Government, the implementation of its citizen security operations has led to a steady decrease of crime in the country, especially homicides. However, OHCHR documented cases of extrajudicial executions by security forces in the context of security operations conducted in poor neighbourhoods. Since early 2018, security operations by FAES, created to combat drug trafficking and criminal organizations, replaced the security operations known as "Operations for the Liberation of the People" implemented from 2015 to 2017. Interviewees consistently referred to FAES as a "death squad" or "extermination group". NGOs have reported that the FAES is responsible for hundreds of killings. 48. OHCHR interviewed the relatives of 20 young men killed by FAES from June 2018 to April 2019. All described a similar modus operandi. FAES would arrive in black pickup trucks without licence plates and block access points in the area. They were dressed in black, without any personal identification, with balaclavas covering their faces. They would also carry long weapons. Families of the victims described FAES breaking into their houses, taking their belongings, and exercising gender-based violence against women and girls, including forced nudity. They would separate young men from other family members before shooting them. According to their relatives, almost all of the victims had one or more shots in the chest. 49. In every case, witnesses reported how FAES manipulated the crime scene and evidence. They would plant arms and drugs and fire their weapons against the walls or in the air to suggest a confrontation and to show the victim had "resisted authority". In many cases, FAES brought the victims to hospital even though they were already dead, apparently with the intention of manipulating the bodies and modifying the crime scene. In some cases, the authorities declared that the victims were criminals before the conclusion of a formal investigation. 50. The authorities classify the killings resulting from security operations as "resistance to authority". The number of these deaths is unusually high. In 2018, the Government registered 5,287 such killings, while the NGO "Observatorio Venezolano de la Violencia" (OVV) reported at least 7,523 killings under this category. Between 1 January and 19 May 2019, the Government reported 1,569 killings for "resistance to authority". The OVV reported at least 2,124 of such killings between January and May 2019. Information analysed by OHCHR suggests many of these killings may constitute extrajudicial executions. 51. Taking into account the profile of the victims, the modus operandi of the security operations, and the fact that FAES often maintains a presence in the communities after the operation ends, OHCHR is concerned the authorities may be using FAES and other security forces as an instrument to instil fear in the population and to maintain social control. 52. Additionally, OHCHR documented the cases of six young men executed by FAES in reprisal of their role in anti-government protests in 2019. These extrajudicial executions took place during illegal house-raids after demonstrations had ended and followed the same modus operandi described above. (...)"

Verder werd in voormeld rapport als volgt geconcludeerd (stuk 5): "VI. Conclusions 75. OHCHR considers there are reasonable grounds to believe that grave violations of economic and social rights, including the rights to food and health, have been committed in Venezuela. Until recently, the Government refused to acknowledge the scale of the crisis and failed to adopt appropriate measures.

As the economic crisis deepened, the authorities began using social programmes in a discriminatory manner, based on political grounds, and as an instrument of social control, disproportionately affecting women. Recent economic sanctions are exacerbating the economic crisis, which will ultimately increase the negative impact on the population's enjoyment of economic and social rights. 76. For over a decade, Venezuela has adopted and implemented a series of laws, policies and practices, which have restricted the democratic space, weakened public institutions, and affected the independence of the judiciary. Although these measures have been adopted with the declared aim of preserving public order and national security against alleged internal and external threats, they have increased the militarization of State institutions and the use of the civilian population in intelligence gathering and defence tasks. 77. This context has enabled the Government to commit numerous human rights violations. The authorities have particularly targeted certain individuals and groups, including members of the political opposition and those perceived as threats to the Government due to their capacity to articulate critical positions and to mobilize others. This targeted repression manifests itself in a multitude of human rights violations, which may amount to persecution on political grounds. These violations require further investigation to determine relevant State and individual criminal responsibility. 78. Thousands of people, mainly young men, have been killed in alleged confrontations with state forces during the past years. There are reasonable grounds to believe that many of these killings constitute extrajudicial executions committed by the security forces, particularly FAES. OHCHR is concerned that the authorities may be using FAES, and possibly other security forces, as part of a policy of social control. These killings warrant immediate investigation to ensure accountability of perpetrators and guarantees of non-recurrence. 79. Venezuelan indigenous peoples face serious violations to their individual and collective rights. OHCHR is particularly concerned about reports of threats and violence against indigenous authorities and leaders, and targeted repression of Pemons who oppose the Government. Further investigation into the rights of indigenous peoples is needed, with particular attention to the repression of indigenous peoples, and violations to their collective rights to land, territories, and resources. 80. The State has systematically denied victims of human rights violations their rights to truth, justice, and reparation. Impunity has enabled the recurrence of human rights violations, emboldened perpetrators, and side-lined victims. OHCHR is concerned that if the situation does not improve, the unprecedented outflow of Venezuelan migrants and refugees will continue to grow, and conditions of those remaining will worsen.

Gelet op de bovenvermelde nieuwsberichtgevingen van de VN dient te worden opgemerkt dat verzoekster derhalve een reëel risico loop op het lijden van ernstige schade wanneer zij en haar moeder zouden moeten terugkeren naar Venezuela. Verzoekster en haar moeder kunnen zich evenmin elders in Venezuela en/of Latijns-Amerika vestigen, omdat de situatie van Venezolanen die aldaar immigreren verslechterd is (zie supra – nieuwsberichtgevingen van de VN). Zo lopen ze een risico om in een irreguliere situatie terecht te komen, zonder garanties voor basisrechten en blootgesteld te worden aan uitbuiting en misbruik (zie supra – nieuwsberichtgevingen van de VN). Bovendien, blijkt eveneens uit voormelde nieuwsberichtgeving dat het gevaar zich vooral situeert in Tachira van waar verzoekster afkomstig is. Gelet op het principe van zorgvuldigheidsbeginsel dient evenzeer te worden opgemerkt dat het CGVS de verplichting heeft om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (zie RvV nr. X van 18 juli 2019). Dit is in casu duidelijk niet gebeurd. Zo heeft het CGVS geen rekening gehouden met de vaststellingen van de PO die als opmerking op het einde van het gehoor van de moeder van verzoekster werd gegeven. Uit het geheel van de verklaringen van de moeder van verzoekster blijkt trouwens duidelijk dat de moeder van verzoekster verstandelijke beperkingen heeft. Commissaris heeft met dit alles geen rekening gehouden, noch werd er voldoende rekening gehouden met de huidige veiligheidssituatie van Venezuela (zie rapport van de VN van 5 juli 2019 – stuk 5). De stereotype standaardformuleringen als “na grondige analyse van de beschikbare informatie...” kunnen niet worden weerhouden, daar uit het administratieve dossier duidelijk blijkt dat het CGVS in het onderhavige dossier geen grondig onderzoek heeft gevoerd. Zo blijkt uit het administratieve dossier dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met het recente rapport van de VN d.d. 5 juli 2019. Verzoekster werd evenmin door het CGVS bijkomend gehoord om haar met de verklaringen van haar moeder te confronteren. Gelet op het voorgaande heeft het CGVS dus onterecht beslist om verzoekster geen vluchtelingenstatus/subsidiaire bescherming toe te kennen. Uit het voorgaande blijkt aldus duidelijk dat de bestreden beslissing geen voldoende motivering bevat. ‘De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtoverschrijding genomen’ (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr.X; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. X; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. X). Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering dient te gebeuren van de door de overheid genomen

beslissingen. Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist en/of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven. De beslissing werd derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd, daar zij geen rekening houdt met de veiligheidssituatie van verzoekster in Venezuela. Zodoende, schendt deze beslissing Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29.07.1991), artikelen 62, 48/4 van de Vreemdelingenwet en zorgvuldigheidsbeginsel.”

Tweede verzoekster voert in een enig middel eveneens de schending aan van de wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29.07.1991), van artikelen 62 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht ontwikkelt dit middel op identieke wijze als eerste verzoekster.

Verzoeksters vragen in hoofdorde hen de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor een grondiger onderzoek.

3.2. Stukken en nieuwe elementen

3.2.1. Verzoeksters voegen volgende stukken toe aan hun respectievelijke verzoekschriften:

1. De bestreden beslissing d.d. 18.11.2019;
2. Pro deo aanstelling;
3. Nieuwsbericht van Verenigde Naties d.d. 20 maart 2019;
4. Nieuwsbericht van Verenigde Naties d.d. 5 april 2019;
5. Rapport van Verenigde Naties d.d. 5 juli 2019.

3.3. Het juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

3.3.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna *Asielprocedurerichtlijn*), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de *Asielprocedurerichtlijn*.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeksters om internationale bescherming al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2. De bewijslast en de samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeksters om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeksters te beoordelen.

Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoeksters om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "Kwalificatierichtlijn") en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedurerichtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker*" (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer verzoeksters bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: "*a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij*

heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

3.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

3.4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

3.4.2. Voor de samenvatting van het asielrelaas van beide verzoeksters verwijst de Raad naar de afdeling feitenrelaas in de bestreden beslissingen zoals hierboven weergegeven.

3.4.3. Na grondige analyse van het administratief dossier, het verzoekschrift en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal vast dat de vluchtmotieven van verzoeksters, geen verband houden met één van de vijf vervolgingsgronden in de Vluchtelingendefinitie. Zij verklaren immers voor hun leven te vrezen omdat zij al geruime tijd afgeperst werden door gewapende groepen in Tachira omdat deze groepen ervan op de hoogte waren dat zij familie in het buitenland hebben en daardoor als rijk worden beschouwd en na verloop van tijd niet meer konden betalen. Verder stelt de Raad vast dat beide verzoeksters verklaren geen politieke sympathieën te hebben of te hebben deelgenomen aan politieke activiteiten (notities persoonlijk onderhoud CGVS eerste verzoekster, p. 10 en 24 en notities persoonlijk onderhoud CGVS tweede verzoekster, p. 10). Hun verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op hun vrees gedood te worden door gewapende groeperingen omwille van het feit dat zij niet meer kunnen betalen, waarbij deze groeperingen uitsluitend economisch gewin voor ogen hebben.

De Raad stelt vast dat waar de bestreden beslissingen besluiten dat de paraco's mensen en ook verzoekers louter om economisch gewin hebben afgeperst, verzoeksters dit onderdeel van de bestreden beslissingen ongemoeid laten en ook niet aantonen dat hun verzoek om internationale bescherming gerelateerd is aan één van de vijf vervolgingsgronden van de Vluchtelingendefinitie en dat hun verzoek om internationale bescherming verder moet worden onderzocht in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad is dan ook van oordeel dat geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen in hoofde van beide verzoeksters.

3.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

3.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) *foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
c) *ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

3.5.2. Beoordeling

3.5.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht.

Uit dit artikel volgt dat verzoeksters, opdat zij kunnen genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, moeten aantonen dat zij bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” lopen. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

3.5.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeksters geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door het CGVS blijkt niet dat verzoeksters dergelijk risico lopen in Venezuela.

3.5.2.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna ‘HvJ’) sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, b) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt. Het HvJ oordeelde dat, “[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uitmaakt van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt” en dat “[d]e [...] termen “*foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker*”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ, C-465/07, “*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*”, arrest van 17 februari 2009 (GK), punt 32).

Het Hof vervolgt “[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. (*Ibid.*, punt 28).

De Raad herinnert vooreerst aan de vaste rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens (hierna ‘EHRM’) inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken, waarvan de algemene principes werden bevestigd in *J.K. e.a. v. Sweden* (EHRM, *J.K. e.a. v. Zweden*, nr. 59166/12, arrest van 26 augustus 2016, §§ 79-81, zoals ook uiteengezet in EHRM, *Saadi v. Italië* [GC] no 37201/06, arrest van 28 februari 2008, §§ 124-133). Zo stelt het Hof dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM, *F.G. e.a. v. Sweden*, nr. 43611/11, arrest van 23 maart 2016, §§ 111-112).

Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten. Maar in beide gevallen moet het risico reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (*J.K. e.a. v. Sweden*, § 80 met verwijzing naar EHRM, *NA. v. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, arrest van 17 juli 2008, § 110; *F.H. v. Zweden*, nr. 32621/06, arrest van 20 januari 2009, § 102 en *H.L.R. v. Frankrijk*, nr. 24573/94, arrest van 29 april 1997, § 40).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat de loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM, *Vilvarajah a.o. v. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, arrest van 30 oktober 1991, § 111). Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van verzoekende partijen moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM, *Y. v. Rusland*, nr. 20113/07, arrest van 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, nr. 37201/06, arrest van 28 februari 2008, § 131; EHRM, *Mamatkulov en Askarov v. Turkije*, nrs. 46827/99 en 46951/99, arrest van 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, nr. 53566/99, arrest van 26 april 2005, § 68).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt ook dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekster moeten daarbij aantonen dat hun persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Zoals het CGVS terecht opmerkt in de bestreden beslissingen zijn socio-economische overwegingen in asielzaken slechts relevant wanneer de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien. Daarbij vormen de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeksters voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van hun situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen (EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, arrest van 27 mei 2008, § 42; EHRM, *M.S.S. v. België en Griekenland*, nr. 30696/09, 21 januari 2011, § 254; EHRM, *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, arrest van 28 juni 2011, § 283; EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, nr. 60367/10, arrest van 29 januari 2013, §§ 76 en 92).

3.5.2.4. Verzoeksters stellen dat het CGVS volledig ten onrechte de mening is toegedaan dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoeksters omdat er tegenstrijdigheden zijn tussen de verklaringen van eerste verzoekster en haar moeder (tweede verzoekster). Zij stellen dat dit onredelijk en onzorgvuldig is omdat de tegenstrijdigheden te wijten zijn aan de beperkte verstandelijke capaciteiten van tweede verzoekster en dat dit duidelijk blijkt uit de vaststellingen van de protection officer. Ter terechtzitting verwijst verwerende partij naar de vaststellingen hieromtrent in de bestreden beslissing, het feit dat tweede verzoeksters dossier werd behandeld door een protection officer gespecialiseerd in kwetsbare profielen, en dat het verzoekschrift stelt dat verzoeksters heldere verklaringen hebben afgelegd die overeenkomen met de informatie over de algemene situatie in Venezuela.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de verwerende partij haar beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op elementen die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

Vooreerst stelt de Raad vast dat tweede verzoekster gehoord werd op 20 maart 2020 en op diezelfde datum een brief neerlegt van haar dochter C. die in België verblijft en waarin wordt vermeld dat tweede verzoekster een verstandelijke beperking heeft, analfabeet is en een taalprobleem heeft en geen data of leeftijden kan onthouden (zie administratief dossier, documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 3). Ook in het administratief dossier van eerste verzoekster werd dezelfde brief toegevoegd op 20 maart 2020 (zie administratief dossier, documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 3). Waar de bestreden beslissing met betrekking tot tweede verzoekster stelt dat haar dossier werd behandeld door een protection officer gespecialiseerd in kwetsbare profielen en dat de vragen werden aangepast, blijkt uit het administratief dossier dat de brief van tweede verzoeksters dochter werd neergelegd op het CGVS bij het begin van het persoonlijk onderhoud en dat uit het administratief dossier althans niet blijkt dat het CGVS hiervan reeds op de hoogte was voor het persoonlijk onderhoud, en de nodige voorbereidingen had kunnen treffen. Bovendien stelt de Raad vast dat pas op het einde van de notities persoonlijk onderhoud van tweede verzoekster wordt opgemerkt: “Gezien de manier van antwoorden door VZ wordt vermoed dat VZ beperkte verstandelijke capaciteiten heeft” (notities persoonlijk onderhoud van tweede verzoekster, p. 19).

Waar in de bestreden beslissingen wordt opgemerkt dat de verstandelijke beperking en het taalprobleem nergens geëxpliciteerd worden en niet gepaard gaan met een medisch attest waardoor het CGVS onmogelijk kan inschatten in welke mate haar verklaringen daardoor worden beïnvloed, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing anderzijds niet wordt betwist dat tweede verzoekster een verstandelijke

bepanking heeft, wat ook blijkt uit hoger geciteerde opmerking van de protection officer in de notities van het persoonlijk gehoor van tweede verzoekster.

Bovendien heeft, volgens de bestreden beslissingen, de commissaris-generaal in hoofde van tweede verzoekster het bestaan van bijzondere procedurele noden erkend en werd haar dossier behandeld door een protection officer gespecialiseerd in kwetsbare profielen en werden de vragen aangepast. Dat de vragen zouden aangepast zijn aan het kwetsbare profiel van tweede verzoekster, blijkt niet uit de notities van het persoonlijk gehoor. Analyse van de notities persoonlijk onderhoud van tweede verzoekster wijst ook uit dat verschillende vragen meermaals herhaald moesten worden vooraleer zij de strekking van de vraag begreep, met name wanneer een tijdsverloop moest worden aangeduid, zoals hoelang haar dochter nog in Venezuela bleef na haar ontslag op het werk (p. 9) of hoelang zij naar school is geweest (p. 10). Waar de bestreden beslissingen stellen dat tweede verzoekster *“de vragen – heel soms na een herhaling van de vraag – te hebben begrepen” [leek] te hebben begrepen en effectief kon antwoorden*, blijkt dit niet eenduidig uit de notities persoonlijk onderhoud. Niet alleen blijkt uit de persoonlijke notities dat een aantal vragen herhaaldelijk moeten gesteld worden (naast de vermelde vragen ook *“hoelang voor jullie vertrek besloot u Ven te verlaten”* (p. 11); *“hoeveel keer heeft u aan de paracos moeten betalen”*, terwijl uit de antwoorden op andere vragen blijkt dat ze deze niet begreep, zoals de vraag *“wie gaf het geld aan die twee groepen”*, *“in welk jaar zijn de problemen begonnen”* (notities persoonlijk onderhoud CGVS, tweede verzoekster, p. 14) en *“sinds wanneer moest u zo geld betalen aan die twee groepen”* (p. 13) aangezien tweede verzoekster op deze vragen antwoorden geeft die er geen betrekking op hebben.

Waar de Raad kan aannemen dat het moeilijk in te schatten is in hoezeer haar beperkte verstandelijke capaciteiten haar verklaringen hebben beïnvloed, kan evenwel niet worden uitgesloten en lijkt het zelfs aannemelijk dat dit wel degelijk een rol heeft gespeeld en moet hiermee terdege rekening gehouden worden bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen. Waar bovendien de bestreden beslissingen opwerpen dat de vastgestelde tegenstrijdigheden geen betrekking hebben op abstracte zaken, maar over *“de personen die geld kwamen opeisen, en die door uw moeder werden gezien, over de groepen waartoe ze behoorden en die op basis van hun kledij konden worden herkend en over de dagen waarop dit gebeurde”* stelt de Raad vast dat uit de notities van het persoonlijk gehoor blijkt dit precies de vragen waren die problematisch waren voor tweede verzoekster om te begrijpen en die ofwel onbeantwoord bleven of meermaals herhaald moesten worden, zoals hierboven aangehaald. De Raad is van oordeel dat bovenstaande vaststellingen tot de nodige voorzichtigheid nopen bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van de verklaringen van beide verzoeksters en de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen hun verklaringen. De Raad kan de commissaris-generaal dan ook niet bijtreden waar hij stelt dat nergens uit de notities van het persoonlijk onderhoud van tweede verzoekster blijkt dat haar enigszins beperkte intellectuele capaciteiten geen verklaring kunnen zijn voor de vastgestelde tegenstrijdigheden en stelt vast dat en dat de commissaris-generaal hierbij onvoldoende rekening heeft gehouden met de beperkte verstandelijke capaciteiten van tweede verzoekster.

Wat de twee vastgestelde tegenstrijdigheden betreft in de verklaringen van eerste verzoekster in de vragenlijst CGVS en tijdens het persoonlijk onderhoud CGVS, wijst de Raad er op dat uit de vragenlijst blijkt dat verzoekster verwacht wordt nauwkeurig, maar in het kort weer te geven waarom zij bij terugkeer problemen vreest en dat een uitvoerig, gedetailleerd overzicht van alle elementen niet wordt verwacht en dat verzoekster bij het begin van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS over het gehoor bij de DVZ verklaart *“ik had niet zoveel tijd omdat ik vertraging had”* (notities persoonlijk onderhoud eerste verzoekster, p. 3). Verder stelt de Raad vast dat de vragenlijst het antwoord van verzoekster registreert als 3 juli van dit jaar en dat ze zich dit zo goed herinnert omdat het die dag haar verjaardag is, terwijl uit haar paspoort blijkt dat haar verjaardag op 13 juli is. Aangezien het onwaarschijnlijk is dat eerste verzoekster zich zou vergissen in de datum van haar verjaardag, moet worden aangenomen dat het hier om een materiële vergissing gaat en dat verzoekster verkeerd begrepen is en is het dan ook *prima facie* niet uitgesloten dat er ook met betrekking tot haar verklaringen met betrekking tot het eerste bezoek en de frequentie van hun bezoek verzoekster verkeerd begrepen is bij het invullen van de vragenlijst, zoals verzoekster verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud (notities persoonlijk onderhoud CGVS eerste verzoekster, p. 18).

De Raad stelt verder vast dat in de bestreden beslissingen niet wordt betwist dat verzoeksters afkomstig zijn uit La Fria in de deelstaat Tachira en dat de bestreden beslissingen stellen dat *“Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroun sterker aanwezig is in bepaalde departementen, zoals onder meer de deelstaat Tachira waarvan u afkomstig bent. Tachira, grenzend aan Colombia in het zuiden kende in 2018 een moordcijfer van 81,4 per 100.000 burgers. Tachira wordt net zoals de rest van het land gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel.*

Verder komt ook rekrutering door criminele bendes en politioneel geweld er veelvuldig voor. Uit de landeninformatie in het administratief dossier, bijgebracht door het CGVS blijkt ook dat de gemeente Garcia de Hevia, met La Fria als hoofdcentrum zich bevindt op een belangrijke grensdoorgang tussen Colombia en Venezuela en dat deze zone enorm wordt beïnvloed en beheerst door paramilitaire groeperingen en Colombiaanse guerrillastrijders en dat de zone vlak bij de Simon Bolivar-brug, de verbinding met Cucuta, “net als Garcia de Hevia [...] ook vermoedelijk in handen van de gewapende groeperingen, in het bijzonder door de Paracos” (administratief dossier tweede verzoekster, map landeninformatie, stuk 13). In het jaarlijks verslag van OVV-Lasco van 30 december 2018 wordt Garcia de Hevia in Tachira als de meest gewelddadige gemeente gecatalogeerd met een cijfer van 121 doden per 100.000 inwoners en wordt bevestigd dat het een zone is met “sterke aanwezigheid van paramilitaire groeperingen en Colombiaanse guerilla, die in harmonie optreedt met het aanwezige Venezolaanse leger” en dat “de gewapende groeperingen die de controle hebben over deze zones, in het bijzonder de groeperingen die controle hebben over deze zones, in het bijzonder de “Paracos”, hebben ook controle over deze sluiptwegen” (administratief dossier tweede verzoekster, map landeninformatie, stuk 13)

Verder lijkt het geweld in Tachira op eenzelfde hoog niveau te blijven nu uit de daling van het aantal officieel geregistreerde incidenten volgens de landeninformatie in het administratief dossier niet kan afgeleid worden dat er minder misdrijven zijn aangezien er minder informatie voorhanden is over de misdrijven en dat het moeilijker geworden is om aangifte te doen of om onderzoek te doen naar welk misdrijf ook, waardoor de cijfers minder transparant zijn (administratief dossier tweede verzoekster, map landeninformatie, stuk 20, p. 3). Ook blijkt het aandeel van ambtenaren en leden van overheidsorganismen zoals CICP of FANB als daders van misdrijven en geweld toenemen en wordt in Tachira geen doeltreffend beleid voor de bescherming van burgers gevoerd en worden “dwangpraktijken van sociale controle bevorderd” (administratief dossier tweede verzoekster, map landeninformatie, stuk 16).

Verder stelt de Raad vast dat het CGVS in de bestreden beslissingen erkent dat de situatie in Venezuela in het algemeen, en in Tachira in het bijzonder problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeksters, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Volgens haar verklaringen heeft eerste verzoekster altijd in La Fria gewoond samen met haar grootmoeder en moeder, en na de dood van haar grootmoeder woonde ze het laatste jaar voor haar vertrek uit Venezuela met haar moeder in La Fria. Zij heeft tot haar 17 jaar school gelopen en heeft verschillende beroepen uitgeoefend. Tot twee maanden voor haar vertrek uit Venezuela werkte ze op een boerderij in Waribito (p. 6, 7, 9). De Raad stelt vast dat haar verklaringen over de vacuina die zij moesten betalen consistent zijn wat de bedragen betreft en dat haar verklaringen met betrekking tot het feit dat zij eerst in Bolivar, dan in Peso en vervolgens in dollar moest betalen aannemelijk zijn in het licht van de torenhoge inflatie in Venezuela en de ermee gepaard gaande ontwaarding van de Venezolaanse munt, die wordt bevestigd door de beschikbare landeninformatie. Verder stroken haar verklaringen over de aanwezigheid van paracos in La Fria en afpersingen met de landeninformatie zoals hierboven aangehaald. Bovendien stelt de Raad vast dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud van beide verzoeksters blijkt dat zij heel wat familieleden hebben die in het buitenland verblijven en dat eerste verzoekster consistent hiernaar verwijst als reden waarom zij werden afgeperst (notities persoonlijk gehoor eerste verzoekster CGVS, p. 8, 21), en verklaart dat haar afpersers dit uitdrukkelijk hebben vermeld, maar dat dit element niet in overweging wordt genomen in de bestreden beslissingen. De Raad stelt vast dat volgens haar verklaringen eerste verzoekster drie zussen in België heeft, waarvan 2 al meerdere jaren in België verblijven en verder nog twee zussen heeft die respectievelijk in Frankrijk en Panama verblijven (notities persoonlijk gehoor CGVS eerste verzoekster, p. 6).

Uit de landeninformatie aangebracht door partijen blijkt dat de situatie in de Tachira, van waar verzoeksters afkomstig zijn, steeds complexer wordt, onder meer door de groeiende aanwezigheid en macht van verschillende paramilitaire groeperingen, waaronder groeperingen uit Colombia aldaar. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen op dit punt geen rekening houden met de impact van deze groeperingen op de algemene veiligheidssituatie in Tachira en verzoeksters' situatie in het bijzonder. Gelet op het voorgaande, is de Raad van oordeel dat de motivering van de bestreden beslissingen getuigen van een onzorgvuldig en onvolledig onderzoek.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg dienen de bestreden beslissingen overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd in zoverre zij betrekking hebben op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en worden teruggezonden naar de commissaris-generaal. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in de verzoekschriften aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen op 18 november 2019 worden vernietigd voor zover zij de verzoekende partijen de subsidiaire beschermingsstatus weigeren met toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 4

De zaken worden voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET